

Ἀθανάσιος Ἰω. Κωνσταντινίδης

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἀπώλεσε τὴν 23ην Αὐγούστου τοῦ 1988 ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον πιστά, ἀφωσιωμένα καὶ μὲ πολλὴν ἀγάπην προσκεκολλημένα εἰς αὐτὴν πρόσωπα. Τὸν Ἀθανάσιον Κωνσταντινίδην. Πρόκειται δι' ἀπώλειαν δυσκόλως ἀναπληρώσιμον. Διότι ἡ μακρὰ θητεία του εἰς τὴν Ἑταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν κατ' ἀρχὴν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀπλοῦ (περίπου ἰδρυτικοῦ) μέλους καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ταμίου, ιδιότητα τὴν ὁποίαν ἐκράτησε συνεχῶς ἀπὸ τοῦ 1964 μέχρι τοῦ θανάτου του, δηλ. ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρα συναπτά ἔτη, τοῦ προσέδωσε τεραστίαν ἐμπειρίαν εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία τὸν κατέστησεν ἄξιον νὰ ἐποπτεύῃ αὐτὰ εἰς τὸν κτηριακὸν καὶ οἰκονομικὸν τομέα μὲ τεραστίαν ἄνεσιν.

Ἄνθρωπος πρόσχαρος, γελαστός, φιλόξενος, πάντα πρόθυμος εἰς ὅ,τι τοῦ ἐζητεῖτο διὰ τὴν Ἑταιρείαν, φίλος συνεπῆς καὶ πιστός, συνεργάτης ἄριστος εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, μὲ διαχείρισιν τῶν χρημάτων τῆς Ἑταιρείας ἄψογον, ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα ποῦ προσδιορίζουν τὸ μέγεθος τῆς διὰ τοῦ θανάτου προκληθείσης ἀπωλείας.

Ἐγεννήθη τὸ 1924 ἐκ γονέων Ἰωάννου καὶ Ναυσικᾶς. Ἡ καταγωγή του ἔλκει ἐκ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ἐκ τοῦ χωρίου Λούβρη τῆς ἐπαρχίας Βοῖου, ἐκ τῆς ὁποίας ὠρμήθη ὁ πάππος του Ἀθανάσιος Κωνσταντινίδης διὰ νὰ σταδιοδρομήσῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὰ γνωστά εἰς πάντας ἐκπαιδευτήρια Κωνσταντινίδου, τὰ ὁποῖα ἱδρυσεν καὶ τὰ ὁποῖα μὲ βάσιν, ἀρχικῶς τὴν περιοχὴν Φαλήρου, ἔδωσαν εἰς τὸ ἔθνος σωρείαν ἀποφοίτων. Ἐχὼν βαθεῖαν καὶ ὑπερήφανον συνείδησιν τῆς μακεδονικῆς του καταγωγῆς, δὲν ὑπεμακρύνθη ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου διῆλθε ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐγκυκλίου παιδείας διὰ νὰ ἀποφοιτήσῃ τὸ 1950 ἐκ τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Εὐθὺς ἀμέσως ἐνετάχθη ὡς καθηγητῆς Φυσικῆς εἰς τὴν δύναμιν τῆς Σχολῆς τοῦ πατρὸς του, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε διαδεχθῆ τὸν πάππον του, διὰ νὰ διαδεχθῆ καὶ αὐτὸς αὐτὸν τὸ 1955, ὅταν ἀπέθανεν αἰφνιδίως. Ἐκτοτε καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του, ἦτοι ἐπὶ τριάντα τρία ὅλα ἔτη, ἐχρημάτισεν διευθυντῆς καὶ τέλος λυκειάρχης τῆς Σχολῆς αὐτῆς, τὴν ὁποίαν διετήρησε καὶ συνέχισε μέχρι τοῦ θανάτου του, διὰ νὰ περιέλθῃ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰ τέκνα του.

Ἡ κοινωνικὴ του δρᾶσις δὲν περιωρίσθη εἰς τὰ ἤδη ἐκτεθέντα. Ἀπὸ

τοῦ 1951 μέχρι τοῦ θανάτου του ὑπῆρξεν ἐνεργὸν μέλος τοῦ Ναυτικοῦ Ὁμίλου Θεσσαλονίκης, ἦτοι κατὰ σειρὰν ταμίας (1951-1954), γεν. γραμματεὺς (1973-1981), ἀντιπρόεδρος (1981-1983) καὶ πρόεδρος (1983-1985) με δρᾶσιν ἀξιόλογον, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀξιώματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἀνέθεσαν τὰ μέλη αὐτοῦ. Ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν τὸν διώρισε δις μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ IMXA (1979-1980 καὶ 1982 μέχρι τοῦ θανάτου του) καὶ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου Μακεδονίας (1982-1985) καὶ μέλος τοῦ Μουσείου Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος. Δὲν παραλείπω νὰ τονίσω ὅτι ἡ Ἐταιρεία μας τὴν σειρὰν ἐτῶν τοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν ταμιακὴν διαχείρισιν τῶν χρημάτων τοῦ Κέντρου Ἀποδήμων Μακεδόνων.

Εἰς τὸν στρατὸν ὑπηρέτησεν ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικὸς καὶ ἐπολέμησεν εἰς κρισίμους διὰ τὸ ἔθνος στιγμὰς ἐπὶ μακρόν.

Αὐτὸς ἐν ὀλίγοις ὑπῆρξεν ὁ Ἀθανάσιος Κωνσταντινίδης, ὁ ὁποῖος ὅλως αἰφνιδίως, χωρὶς νὰ προηγηθῆ ἡ παραμικρὴ ἐνόχλησις, ἀπεβίωσε τὴν πρωΐαν τῆς 23ης Αὐγούστου 1988. Ἀναπαύεται τώρα εἰς τοὺς κόλπους τῆς μακεδονικῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν τόσον ἠγάπησεν, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἀπεμακρύνθη καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν τόσον ἠργάσθη. Εἰς τὴν Ἐταιρείαν Μακεδονικῶν Σπουδῶν θὰ ἀφήσῃ μνήμην ἀγαθὴν καὶ εἰς πίστωσιν αὐτῆς καταχωρῶ με εὐλάβειαν τὰς γραμμὰς αὐτὰς εἰς τὸ περιοδικόν της, τοῦ ὁποίου τὴν χρηστὴν (οἰκονομικὴν) διαχείρισιν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν εἶχε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΒΑΒΟΥΣΚΟΣ